

Den tidlige kirkes oplevelse af enhed

Ugens vers

"De holdt fast ved apostlenes lære og fællesskabet, ved brødets brydelse og ved bønnerne" (ApG 2,42).

Introduktion

Enhed i kirken er et resultat af en fælles åndelig erfaring i Jesus, som selv er sandheden. "Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig" (Joh 14,6). Stærke fællesskabsbånd dannes ved en fælles åndelig vandring og erfaring. De første adventister havde en sådan erfaring i Millerbevægelsen. Deres fælles oplevelse i 1844 bandt deres hjerter sammen, idet de søgte at finde en forklaring på deres skuffelse. Den erfaring førte til dannelsen af Syvendedagsadventistkirken og sandheden om dommen før Jesu genkomst og alt det, det indebærer.

Jesu disciples erfaring efter hans himmelfart er et vidnesbyrd om den kraft, der er i Guds Ord, bøn og almindeligt fællesskab, og som er i stand til at skabe enhed og harmoni blandt troende med vidt forskellig baggrund. Den samme erfaring er stadigvæk mulig i dag.

"Jeg vil insistere på, at fællesskab er et særligt vigtigt element i fælles tilbedelse ... For den kristne findes der ingen erstatning for virkeliggørelsen af det åndelige bånd, der forener ham med andre troende og med vor Herre Jesus Kristus ... Jesus Kristus bringer først et menneske til sig, men dernæst forener han det altid med andre troende i sit legeme, kirken." (Robert G. Rayburn, *O Come, Let Us Worship* (Grand Rapids: Baker Book House, 1980), s. 91).

Ugens tekster

- ApG 1,12-14
- ApG 2,5-13
- Åb 14,12
- ApG 2,42-47
- ApG 4,32-37
- ApG 5,1-11
- 2 Kor 9,8-15

Forberedelsesdage

I de sidste timer, Jesus tilbragte sammen med sine disciple før sin død, lovede han, at han ikke ville efterlade dem alene. En trøster/talsmand, Helligånden, ville blive sendt til dem. Ånden skulle hjælpe dem til at huske mange af de ting, Jesus havde sagt og gjort (Joh 14,26) og lede dem til at opdage hele sandheden (Joh 16,13). Den dag, Jesus blev taget op til himlen, fornyede han dette løfte. "I skal døbes med Helligånden om ikke mange dage ... I skal få kraft, når Helligånden kommer over jer" (ApG 1,5.8). Denne kraft ville gøre disciplene i stand til at vidne i Jerusalem, Judæa, Samaria og lige til jordens ende (ApG 1,8).

ApG 1,12-14

Hvad foretog disciplene sig i de ti dage?

Vi kan forestille os denne periode på ti dage med intens åndelig forberedelse, en slags oase, hvor disse disciple deler deres minder om Jesus, hans gerninger, hans lære og hans mirakler med hinanden. "De holdt alle i enhed fast ved bønnen" (ApG 1,14).

"Mens disciplene ventede på opfyldelsen af løftet, ydmygede de deres hjerter i sand anger og bekendte deres vantro. Mens de genkaldte sig de ord, Kristus talte til dem før sin død, forstod de bedre meningen med dem. Sandheder, som de havde glemmt, blev igen husket, og disse gentog de for hinanden. De irettesatte sig selv for deres vrangforestilling af Frelseren. Ligesom et optog passerede den ene scene efter den anden fra hans vidunderlige liv. Mens de mediterede over hans rene, hellige liv, følte de, at intet arbejde ville blive for vanskeligt, intet offer for stort, hvis de blot kunne bære vidnesbyrd i deres liv om skønheden i Kristi karakter. Åh, tænkte de, om de kunne få lov til at leve de sidste tre år om igen. Hvor anderledes ville de ikke handle! Hvis de bare kunne få Mesteren at se igen, hvor inderligt ville de ikke anstrenge sig for at vise ham, hvor højt de elskede ham, og hvor oprigtigt bedrøvede de var over, at have voldt ham sorg ved et vantroens ord eller handling! Men de blev trøstet af tanken om, at de var blevet tilgivet. Og de besluttede, at de så vidt det var muligt ville råde bod på deres vantro ved modigt at bekende ham for verden... Idet de tilsidesatte alle forskelligheder, alle ønsker om at være størst, sluttede de sig nært sammen i kristent fællesskab." (Ellen White, *The Acts of the Apostles*, s. 36-37).

Til at
tænke over

Hvad kunne du ønske at have mulighed for at gøre om med hensyn til din tro? Hvad kan du lære af dine beklagelser i fortiden, som kan hjælpe dig til at gøre fremtiden bedre?

Fra Babel til Pinsedagen

Dagene med åndelig forberedelse efter Jesu himmelfart kulminerede i begivenhederne på Pinsedagen. ApG 2,1 fortæller, at på denne dag, lige før Helligånden blev udgydt over disciplene, var de alle samlet "i enighed" på samme sted.

I Det Gamle Testamente var pinsen den anden af tre store fester, som alle israeltiske mænd var forpligtet til at deltage i. Den blev fejret 50 dage efter påsken. Under denne fest frembar israeliterne førstegrøden af deres sommerfrugt som et takoffer til Gud.

Det er sandsynligt, at pinsen på Jesu tid også indbefattede en fejring af lovgivningen på Sinaj (2 Mos 19,1). Vi ser derfor den fortsatte betydning af Guds lov som en integreret del af det kristne budskab om Jesus, hvis død tilbyder alle, som angrer, tilgivelse for deres overtrædelse af Guds lov. Det er ikke så underligt, at en af de afgørende tekster om de sidste tider handler både om loven og evangeliet: "Her kræves der udholdenhed af de hellige, dem som holder fast ved Guds bud og troen på Jesus" (Åb 14,12).

Ligesom på Sinaj bjerg, da Moses modtog De ti bud (2 Mos 19,16-25; Hebr 12,18), skete der adskillige usædvanlige hændelser på denne Pinsedag. "Og med ét kom der fra himlen en lyd som af et kraftigt vindstød, og den fyldte hele huset, hvor de sad. Og tunger som af ild viste sig for dem, fordelte sig og satte sig på hver enkelt af dem. Da blev de alle fyldt af Helligånden, og de begyndte at tale på andre tungemål, alt efter hvad Ånden indgav dem at sige" (ApG 2,2-4).

ApG 2,5-13

Hvilken betydning har denne fantastiske begivenhed?

Pinsefesten skulle være en glad fest, en takkefest til Herren for hans overflod. Måske er det årsagen til den falske beskyldning om fuldskab (ApG 2,13-15). Guds kraft viser sig især i miraklet, hvor de talte og hørte forskellige tungemål. Jøder fra hele Romerriget, som kom til Jerusalem til denne fest, hørte budskabet om Jesus, Messias, på deres egne sprog.

På en særlig måde er Pinsedagen med til at tilbageføre den spredning af den oprindelige menneskelige familie og oprettelsen af etniske grupper, der for alvor begyndte ved Babelstårnet. Nådens mirakel begynder genforeningen af den menneskelige familie. Enheden i Guds kirke i global målestok vidner om, at det er Guds riges natur at genoprette det, der gik tabt ved Babel.

Fællesskabets enhed

Som et resultat af Peters tale og appel om omvendelse og frelse, besluttede omkring tre tusind mennesker sig for at tage imod Jesus som Messias. Mange havde på afstand hørt om Jesus og var måske rejst til Jerusalem med håbet om at se ham. Nogle havde måske set Jesus og hørt hans budskab om Guds frelse, men havde ikke taget en beslutning om at blive hans efterfølgere. På Pinsedagen greb Gud på mirakuløs vis ind i disciplenes liv og brugte dem som vidner om Jesu opstandelse. Nu ved de, at mennesker kan få tilgivelse for deres synder i Jesu navn (ApG 2,38).

ApG 2,42-47

Hvilke aktiviteter udførte de tidligste Jesu efterfølgere som et fællesskab af troende? Hvad skabte den fantastiske enhed i fællesskabet?

Det er bemærkelsesværdigt, at det første, som dette samfund af nye troende tog del i, var at lære fra apostlenes undervisning. Bibelundervisning er en vigtig måde at lægge grundlag for de nye troendes åndelig vækst. Jesus havde givet en befaling til sine disciple om at lære dem "at holde alt det, som jeg har befaleet jer" (Matt 28,20). Denne nye menighed tilbragte tid med at lære alt om Jesus fra apostlene. De hørte sikkert om Jesu liv og arbejde; hans undervisning, lignelser og taler; og hans mirakler. Alt blev forklaret som opfyldelsen af jødernes skrifter i profeternes bøger.

De tilbragte også tid i bøn og med brødets brydelse. Det er uklart, om brødets brydelse er en direkte henvisning til nadveren eller kun en henvisning til, at de spiste sammen, som ApG 2,46 synes at antyde. Omtalen af fællesskab antyder med sikkerhed, at de tilbragte tid sammen både i templet i Jerusalem, som stadigvæk var centrum for deres tilbedelse, og i deres private hjem. De kom meget tæt på hinanden. De spiste og bad sammen. Bøn er et livsvigtigt element i et trosfællesskab og altafgørende for åndelig vækst. Vi bliver fortalt, at "de holdt fast ved" disse aktiviteter.

Det standhaftige fællesskab skabte et godt forhold til andre i Jerusalem. De nye troende beskrives som nogle, der "havde hele folkets yndest" (ApG 2,47). Der er ingen tvivl om, at Helligåndens gerning i deres liv gjorde mægtigt indtryk på dem, der så dem, og tjente som et mægtigt vidnesbyrd om sandheden, Jesus som Messias.

Til at tænke over

Hvad kan din menighed lære af det eksempel, vi finder her i forhold til enhed, fællesskab og vidnesbyrd?

Gavmildhed og grådighed

Lukas fortæller os, at en af de naturlige følger af det fællesskab, som Jesu efterfølgere oplevede lige efter Pinsedagen, var deres gensidige støtte. "Men alle de troende var sammen, og de var fælles om alt. De solgte deres ejendom og ejendele og delte det ud til alle efter enhver behov" (ApG 2,44-45).

En sådan deling af alt var ikke et krav i fællesskabet, men en frivillig følge af deres kærlighed til hinanden. Det var også et konkret udtryk for deres enhed. Denne gensidige støtte fortsatte i nogen tid, og vi får flere detaljer i ApG 4 og 5.

Det er i den sammenhæng, at Barnabas første gang introduceres. Han fremstår som en velstående mand, der ejede jord. Da han havde solgt sin mark til fordel for fællesskabet, bragte han pengene til apostlene. Barnabas fremstilles som et eksempel til efterfølgelse.

ApG 4,36-37

ApG 4,32-37;
5,1-11

Sammenlign Barnabas' opførsel og holdning med Ananias' og Safiras. Hvad gik galt for dette ægtepar?

Ud over den synd at direkte lyve over for Helligånden, udviste de to også grådighed og begær.

Måske kan ingen synd hurtigere ødelægge fællesskab og broderkærlighed end selvished og grådighed. Hvis Barnabas er et godt eksempel på den første menigheds fællesskabsholdning, er Ananias og Safira det modsatte. Lukas er ærlig, når han deler denne beretning om mindre noble mennesker i samfundet.

I de ti bud (2 Mos 20,1-17) er det sidste om begær anderledes end de andre. Mens de andre taler om handlinger, der synligt overtræder Guds vilje for menneskene, taler det sidste bud om det, der er skjult i hjertet. Begærlighedens synd er ikke en handling; det er i stedet en tankeproces. Begær og dens makker selvished er ikke en synlig synd, men en del af den syndige menneskelige natur. Det bliver kun synligt, når det udtrykkes i selviske handlinger, som vi fx ser det hos Ananias og Safira. På en måde er det sidste bud roden til det onde, der viser sig i de handlinger, der fordømmes i alle de andre bud. Deres begær gjorde dem modtagelige for Satans indflydelse og førte til, at de løj over for Gud. Det er ikke meget anderledes end det, Judas' begær fik ham til at gøre.

Til at
tænke over

Hvordan kan vi fjerne begær og misundelse fra vores egne liv? Hvorfor er lovprisning og tak for, hvad vi har, en mægtig modgift mod dette onde?

Husk de fattige

At dele de resurser, man havde, var et håndgribeligt udtryk for enhed i den første menighed. Den gavmildhed, der beskrives i de tidlige kapitler i Apostlenes Gerninger, fortsætter senere med, at Paulus inviterer de menigheder, han havde stiftet i Makedonien og Akaia, til at give til de fattige i Jerusalem (se ApG 11,27-30; Gal 2,10; Rom 15,26; 1 Kor 16,1-4). Gaven til de kristne i Jerusalem viste, at menigheder, hvor de fleste var hedningekristne, havde omsorg og kærlighed over for deres brødre og søstre af jødisk herkomst i Jerusalem. På trods af forskellig kulturel og etnisk baggrund dannede de ét legeme i Kristus og glædede sig over det samme evangelium. Deres villighed til at dele med dem, der havde behov for det, viste ikke kun den enhed, der allerede fandtes i kirken. Den styrkede den.

2 Kor 9,8-15

Hvad siger Paulus, at resultatet vil blive af den gavmildhed, som menigheden i Korinth udviste?

Den enhed, som den tidlige kirke oplevede, viser os, hvad der også kan ske i dag. Men enhed opstod ikke uden forpligtelse fra de troende. Lederne i den tidlige kirke så det som en del af deres opgave at fremme enhed i Kristus. På samme måde, som kærlighed mellem mand, hustru og børn er en forpligtelse, der hver dag må næres, sådan er det med enheden blandt de troende. Den enhed, vi har i Kristus, bliver beskrevet på en række forskellige måder.

De indlysende elementer, der fremmede enheden i den tidlige kristne kirke, var bøn, tilbedelse, fællesskab, en fælles vision samt studiet af Guds Ord. De forstod ikke alene deres opgave med at forkynde evangeliet til alle folkeslag. De indså også, at det var deres ansvar at vise kærlighed til og omsorg for hinanden. Deres enhed viste sig i gavmildhed og gensidig støtte inden for deres eget lokale fællesskab og i større målestok mellem de forskellige menigheder, selv om store afstande skilte dem.

"Deres gavmildhed vidnede om, at de ikke havde modtaget Guds nåde forgæves. Hvad kunne skabe en sådan gavmildhed andet end Åndens helliggørelse? Både i de troendes og de ikke-troendes øjne var det et nådens mirakel." (Ellen White, *The Acts of the Apostles*, s. 344).

Til at tænke over

Hvordan har du og din menighed oplevet fordelene ved indbyrdes gavmildhed? Hvilke velsignelser får de, der giver til andre?

Til videre studium

Læs Ellen White, *The Acts of the Apostles*, "Pentecost" [Pinsedagen], s. 35-46.

ApG 2,44-45;
4,32-35

"Gavmildheden hos de troende var resultatet af Åndens udgydelse. De, som var blevet omvendt til evangeliet, var "ét i hjerte og sind". De var styret af en fælles interesse – succes i den opgave, de var blevet betroet; og der var ingen plads til misundelse og begær i deres liv. Deres kærlighed til deres brødre og den sag, de havde viet sig til, var større end deres kærlighed til penge og ejendele. Deres gerninger vidnede om, at de regnede menneskers sjæle for mere værdifulde end jordisk rigdom.

Sådan vil det altid være, når Guds Ånd overtager vores liv. De, hvis hjerter er fyldt med Kristi kærlighed, vil følge eksemplet fra Jesus, som for deres skyld blev fattig, så de ved hans fattigdom kan blive rige. Penge, tid, indflydelse – alle de gaver, de har modtaget fra Herrens hånd, vil blive værdsat som midler til at fremme evangeliets sag. Sådan var det i den tidlige menighed; og når det ses i vores menighed i dag, at medlemmer i Åndens kraft har fjernet deres kærlighed fra det, der tilhører denne verden, og er villige til at ofre, for at deres medmennesker kan høre evangeliet, vil de sandheder, der forkyndes, have en mægtig indflydelse på lytterne." (Ellen White, *Acts of the Apostles*, s. 70-71).

Spørgsmål
til drøftelse

- 1. Hvilke faktorer var med til at skabe den enhed, som den tidlige kristne kirke oplevede? Hvordan kan vi som kirke i dag gøre noget tilsvarende?**
- 2. På hvilken måde kan vi bruge de tidlige menigheders eksempel på gavmildhed i dag? Hvordan kan vi involvere os i lokalsamfundet for at afhjælpe grundlæggende behov?**
- 3. Hvad kan vi lære af beretningen om Ananias og Safira? Hvad betyder udtrykket fra ApG 5,5 og 5,11, at "stor frygt" kom over menigheden i forbindelse med de to dødsfald?**

Resume

Den tidlige kirkes fællesskab og enhed i troen var midler, Helligånden brugte til at forberede deres hjerter til Pinsedagen. Efter Pinsedagen fortsatte Helligånden med at forvandle dette nye samfund, noget, der viste sig i deres indbyrdes gavmildhed og i kirkens hurtige vækst.

Aktiviteter og dialog

Guds Ord
og klassens
aktiviteter

- Prøv at samle tekster i ApG 1-5, hvor bøn er omtalt, eller hvor der er bønner.
 - Hvad handler disse bønner om?
 - Hvornår bad de første kristne?
- Hvilke fire aspekter af kristenlivet er fremhævet i ApG 2,42 og efterfølgende vers?

Uddybende
spørgsmål

- Drøft, om nogen af elementerne i den første kristne kirkes liv var vigtigere end de andre: læren, fællesskabet, bønnerne, fællesspisningerne i hjemmene.
- Når du analyserer vores/din menighed, hvad synes så i praksis at betyde mest for os af disse elementer?
- Hvad kan vi gøre for at styrke
 - Undervisningen af andre?
 - Forbønnen for andre?
 - Omsorg for andre i madfællesskab eller lignende?
 - *Kom gerne med konkrete forslag!*
- En række menneskelige træk er med til at forhindre ægte åndelig enhed, som fx begær, selvished, misundelse, ønsket om anerkendelse, trangten til at vise sig etc.
 - Hvilke andre sådanne egenskaber kan du nævne?
 - Hvordan kan vi holde sådanne træk nede, så de ikke får afgørende betydning for menighedens fællesskab?

Personligt
kristenliv

- Alle har nok erfaret betydningen af fælles oplevelser for at skabe gensidige bånd mellem mennesker. Familier opretter en fælles mindebank, når de samler billedalbum fra ferier etc.
- Hvilke fælles oplevelser har du med andre adventister, som er med til at knytte jer sammen også i troen?
 - Hvad kan du og jeg gøre for at skabe en positiv mindebank, der knytter menighedens medlemmer bedre sammen som en familie?
 - Skal vi kun arrangere missionsaktiviteter sammen? Eller kan andre typer af aktiviteter styrke også det åndelige fællesskab?

Til at
tænke over

- Jeg husker en teenager, som til det lokale kirkeblad forandrede et kendt dansk slogan om enighed ved at tilføje et enkelt bogstav. Mottoet blev nu til: "Menighed gør stærk!"
 - Kan du sige det oprigtigt om dit menighedsfællesskab?

